

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: G.I.**, státní příslušnost ..., *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2016, čj. MV-165099-4/SO-2014,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 5. 2016, čj. MV-165099-4/SO-2014, a usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 9. 2014, čj. OAM-76030-7/DP-2011 se **z r u š u j í a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é.**
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I.

Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 22. 6. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2016, čj. MV-165099-4/SO-2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 9. 2014, čj. OAM-76030-7/DP-2011 dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), na základě kterého bylo správní řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny zastaveno dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobce se domníval, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporovalo požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční bylo v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Žalobce poukázal na to, že správní orgán prvního stupně nedostál povinností vyplývajícím ze zásady materiální pravdy a zatížil tak své rozhodnutí vadou nezákonnosti, zejména pro rozpor s § 3 správního řádu. Bylo třeba namítnout, že odvolací správní orgán se přitom nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou směřující právě proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci.

Stěžejní žalobní námitkou byl nesprávný a přepjatě formalistický přístup správního orgánu prvního stupně, následně aprobovaný odvolacím správním orgánem pokud jde o vyhodnocení otázky oprávněnosti podané žádosti o dlouhodobý pobyt, resp. posouzení důvodů pro prominutí zmeškání lhůty. Žalobce se domníval, že v dané věci správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly § 47 odst. 1 a § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců a v konečném důsledku dospěly ke zjevně nespravedlivému rozhodnutí. Žalobce dále připomenul, že nemohl podat žádost o dlouhodobý pobyt z důvodu, že jeho matka byla zdravotně nezpůsobilá k podání této žádosti - byla hospitalizována v nemocnici. Z tohoto důvodu, tak žalobce požádal o prominutí zmeškání lhůty, neboť hospitalizace jeho matky byla skutečností na jeho vůli nezávislou, která mu znemožňovala podání žádosti. K žádosti o prominutí zmeškání lhůty přitom přiložil lékařské potvrzení. Správní orgány však žádosti o prominutí lhůty nevyhověly a žádost o dlouhodobý pobyt zamítly. Učinily tak s odkazem na skutečnost, že účastník řízení je vlastně v době podání žádosti způsobilým k právním úkonům podle § 178 zákona o pobytu cizinců, neboť dosáhl věku 15 let. Žalobce se s tímto závěrem a odůvodněním správních orgánů neztotožňoval a domníval se, že v tomto ohledu se jednalo o přepjatý formalismus a též o tzv. sofistikované odůvodnění zjevné nespravedlnosti. Správní orgány nepostupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení, jako je zásada vstřícnosti, či zásada dobré správy. Žalobce namítal přepjatě formalistický postup,

kterého se správní orgány obou stupňů v projednávané věci dopustily. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větech toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy, či správními orgány, má za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (např. nález sp. zn.: III. ÚS 150/99, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 17, nález č. 9). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci. Žalobce se přitom domníval, že právě takovéto odůvodnění resp. výklad, který provedly správní orgány, aby ospravedlnily zjevně nesprávný a nepřiměřeně přísný přístup vůči účastníkovi, spadal do kategorie přepjatě formalistických rozhodnutí a v tomto ohledu bylo nutno je označit za nezákonná.

Žalobce dále namítal též nepřiměřenou přísnost a nesprávnost postupu nalézacího správního orgánu následně aprobovanou odvolacím orgánem odkazem na koncentraci řízení, kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí provedla v souvislosti s údajným neunesením důkazního břemena ze strany žalobce, pokud jde o skutečnost, že žalobce nebyl plně způsobilý k právním úkonům v době podání žádosti. Žalobce se domníval, že se nalézací správní orgán otázkou způsobilosti k právním úkonům zabývat měl.

Žalobce musel dále namítnout, že napadené rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zcela zjevně nepřiměřené z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se domníval, že požadavek přiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o jeho dopad do soukromého a rodinného života, nelze redukovat pouze na ty případy, kdy je takovýto požadavek explicitně stanoven u každého jednotlivého důvodu pro rušení pobytového oprávnění. Požadavek přiměřenosti rozhodnutí vyplývá z nadzákonných právních norem, jednak z mezinárodních smluv o lidských právech, kterým Ústavní soud přiznává právní sílu ústavního zákona - kupříkladu lze uvést čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, či čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce považoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalované za rozporné s těmito normami a tedy i s mezinárodními závazky České republiky. Pominout nelze též čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, s nímž bylo rovněž napadené rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozporu. V souladu s tímto názorem se tedy žalobce domníval, že přiměřenost měla být posuzována, i když došlo formálně k vydání usnesení o zastavení řízení, neboť jeho dopad do soukromé sféry nezletilého žalobce je zcela

evidentní. Žalobce je nezletilým dítětem, které v ČR má celou nejbližší rodinu a navštěvuje zde školu.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě konstatovala, že námitky uvedené v podané žalobě byly téměř shodné s námitkami uvedenými v odvolání. S ohledem na to ve většině odkázala na odůvodnění rozhodnutí Komise čj. MV-165099-4/SO-2014 ze dne 25. 5. 2016, ve kterém byly předmětné námitky řádně vypořádány, a ve zbylém uvedla následující.

Žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí dle § 89 odst. 2 správního řádu a zatížila tak své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, přičemž rozhodnutí dále odporovalo § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále zásadě materiální pravdy. K této námitce žalovaná uvedla, že není důvodná. Žalovaná k tomuto konstatovala, že je přesvědčena, že ze strany správního orgánu I. stupně ani ze strany žalované nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci uvedených ustanovení. Rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé z jakých podkladů žalovaná vycházela, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídila, k jakým závěrům došla a rovněž se řádně vypořádala se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a není tak nepřezkoumatelné ani nezákonné.

Závěrem žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně, ani žalovaná důsledně nezabývaly přiměřeností rozhodnutí tak, jak je upravena v § 174a zákona o pobytu cizinců. K této námitce žalovaná rovněž uvedla, že není důvodná. Žalovaná konstatovala, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy, správní orgán I. stupně proto nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dále nebylo známo, že by žalobce s Českou republikou pojily silné rodinné vazby, neboť žalovaná z informačního systému zjistila, že žádní příímí příbuzní žalobce v současné době neměli v České republice povolení k pobytu. Žalovaná uvedla, že v daném případě nelze rozhodnutí považovat za nepřiměřené.

Žalovaná se ztotožnila s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zastavil správní řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Jednání před soudem

Zástupkyně žalobce při jednání před soudem dne 19. 4. 2017 setrvala na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Mimo jiné zástupkyně žalobce odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, sp. zn. 7 As 142/2011, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval lhůtami pro podání žádosti o pobytová oprávnění, překážkami na vůli cizince nezávislé a souvisejícím přepjatým právním formalismem. Žalovaná se bez omluvy k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.“*

Dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců *„Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.“*

Dle § 178 zákona o pobytu cizinců *„Za způsobilého k právním úkonům podle tohoto zákona se považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat.“*

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dne 17. 10. 2011, a to prostřednictvím zákonné zástupkyně – matky, paní G.G., nar. ... (*dále jen „matka žalobce“*). Současně se žádostí podala matka žalobce žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti, a to z důvodu, že nevěděla, že došlo k uplynutí doby víza. Žalobce pobýval na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů, které mělo platnost od 14. 5. 2011 do 7. 10. 2011, takže dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, shora citovaného, byl žalobce povinen podat žádost nejpozději do 23. 9. 2011. Dne 2. 12. 2011 žalobce doplnil podklady k žádosti, a to žádost o prominutí zmeškání lhůty, jelikož matka žalobce byla v době od 19. 9. 2011 do 23. 9. 2011 a od 26. 9. 2011 do 14. 10. 2011 v dočasné pracovní neschopnosti, což doložila potvrzením od MUDr. L.B., privátní neuroložky. Na potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti je doporučen domácí klid na lůžku. Současně byly předloženy zprávy o ambulantním vyšetření

žalobce ze dne 12. 10. 2011 a 20. 10. 2011, které dokládají, že žalobce utrpěl úraz na schodech a poranil si kolenní kloub. Správní orgán I. stupně dne 24. 9. 2014 vydal usnesení a rozhodl o zastavení správního řízení o žádosti žalobce dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že doloženou pracovní neschopnost matky žalobce nelze podřadit dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pod důvody na žadatelově vůli nezávislých, které by odůvodňovaly podání žádosti do 3 pracovních dnů po jejich zániku. Správní orgán I. stupně uvedl, že v době podání žádosti dosáhl žalobce již 15 let, tudíž dle § 178 zákona o pobytu cizinců byl způsobilý k právním úkonům a mohl si onu žádost podat osobně. Doklad o ambulantním vyšetření žalobce správní orgán I. stupně nepovažoval za relevantní, jelikož k události došlo až cca dva týdny po zákonné lhůtě k podání žádosti. Žalovaná se s názorem správního orgánu I. stupně ztotožnila a dne 25. 5. 2016 napadené usnesení potvrdila.

Soud o žalobních bodech uvážil následovně. Jelikož správní orgán I. stupně usnesením ze dne 24. 9. 2014 řízení o žádosti zastavil a žádost meritorně neprojednával, bude se soud zabývat těmi žalobními body, které se bezprostředně týkají rozhodovacích důvodů správních orgánů. Ostatními námitkami žalobce se soud zabývat nebude, zejména z důvodu hospodárnosti řízení a také z důvodu, že nejsou pro tuto záležitost relevantní.

Vzhledem k uvedenému soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2011, čj. 57A 128/2010 – 56, který uvádí, že: *„Přezkoumává-li soud zákonnost výroku rozhodnutí, jímž došlo k zastavení správního řízení z některého z důvodů uvedených v § 66 odst. 1 správního řádu, nemůže se v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí zabývat ničím jiným, než posouzením otázky, zda zde byl či nebyl důvod pro zastavení správního řízení.“*

V projednávané věci bylo nutné vyložit ustanovení § 178 zákona o pobytu cizinců, a to dle znění k 31. 12. 2013, který stanoví, že: *„Za způsobilého k právním úkonům podle tohoto zákona se považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat“*. Následně do dnešního dne má toto ustanovení podobu: *„Za procesně způsobilého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat.“* Můžeme říci, že právní úprava je téměř shodná, pouze dikce *„za způsobilého k právním úkonům“* byla zaměněna za dikci *„za procesně způsobilého“*. Tedy § 178 zákona o pobytu cizinců se nám dostává do stejných formulací, jaké se v současné době nacházejí v soudním řádu správním nebo v občanském soudním řádu.

Správní orgán I. stupně uvedl, že: *„Vzhledem k tomu, že v době podání žádosti účastník řízení již dosáhl 15 let věku, byl způsobilý k právním úkonům podle § 178 zákona o pobytu cizinců, tedy schopen projevit svou vůli a samostatně jednat.“*

Dle názoru soudu ovšem nelze vyvodit z ustanovení § 178 zákona o pobytu cizinců to, co správní orgán. Správní orgán interpretuje § 178 jako ospravedlnění svého názoru, že způsobilým k právním úkonům je každý cizinec starší 15 let. Zdejší soud s tímto nesouhlasí, nelze na toto ustanovení takovým způsobem hledět. Zákonná dikce k 31. 12. 2013 zní, že *„Za způsobilého k právním úkonům podle tohoto zákona se považuje cizinec starší 15*

let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat.“ Přístupu správního orgánu by odpovídalo, kdyby za uvedeným věkem věta končila. Tedy věta by zněla „*Za způsobilého k právním úkonům podle tohoto zákona se považuje cizinec starší 15 let*“. Ale tak se to v zákoně nevyskytuje, zákonodárce pokračuje „*(...) který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat*“. Čili soud rozumí § 178 zákona o pobytu cizinců tak, že i když je cizinec starší 15 let, neznamená to automaticky, že je způsobilý k právním úkonům.

Zdejší soud uvádí, že z jazykového výkladu ustanovení § 178 zákona o pobytu cizinců tedy vyplývá, že musí být kumulativně splněny všechny podmínky uvedené v předmětném ustanovení, tedy nepostačuje jen minimální věk 15 let, ale je nutné, aby cizinec byl schopen projevit svou vůli a samostatně jednat a až při splnění i těchto podmínek je možné cizince považovat za způsobilého k právním úkonům. Ale správní orgány si toto ustanovení vyložily tak, že ke způsobilosti k právním úkonům postačuje pouze dosažení věku 15 let a automaticky se cizinec považuje za schopného projevit svou vůli a schopného samostatně jednat. Což je dle názoru zdejšího soudu výklad nesprávný.

Nyní jde o otázku, kterou správní orgán postavil takto. Jestliže žalobce se dovolává toho, že nebyl schopen projevit svou vůli nebo samostatně jednat, měl to prokázat. S tím se soud neztotožňuje. Máme zde situaci, kdy za cizince staršího 15 let podala žádost jeho matka a správní orgán to neakceptoval, poněvadž je toho názoru, že si žádost měl podat žalobce sám. Jestliže se situace jeví tak, že je zde cizinec starší 15 let, ale z nějakého důvodu za něj podává žádost jeho zákonný zástupce, nemůže správní orgán bez dalšího takovouto žádost vyřídit procesně. Není to cizinec v tomto případě, ale správní orgán, kdo je povinen se znakově „*je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat*“ zabývat. Pokud tedy správní orgán přičítá cizinci povinnost podat si takovouto žádost sám, a že nebude akceptovat žádost podanou jeho matkou, tak správní orgán si měl sám posoudit a odůvodnit, proč má za to, že cizinec je v daných okolnostech schopen projevit svou vůli a samostatně jednat. Ze správního spisu nevyplývají eventuální dřívější pobyty žalobce na území ČR, jeví se to, že žalobce byl na území ČR poprvé od května 2011, jeho znalost zdejší situace či jazyková kompetence apod. nebyla žádným způsobem zkoumána. Pokud by bylo třeba toto objasnit, správní orgán má k tomuto instrumentu na základě § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že: „*Správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci (...).*“ Správní řízení, které bylo vedeno, není vyloučeno ze subsidiárního použití správního řádu, tak patrně by příslušnou oporu poskytoval i § 29 odst. 3 správního řádu o procesně nezpůsobilých účastnících řízení, který by se aplikoval *per analogiam*. Uvedené ustanovení stanoví, že: „*Správní orgán může dát příležitost fyzické osobě, která nemá procesní způsobilost, aby se v průběhu řízení k věci vyjádřila.*“

Soud se dále neztotožňuje s názorem žalované, která ve svém rozhodnutí uvedla: „*Komise konstatuje, že účastník řízení měl skutečnost, že nebyl způsobilý ve svém věku předmětnou žádost podat, správnímu orgánu I. stupně prokázat.*“ Soud k tomuto uvádí, že jestliže se situace jeví tak, že se dává najevo, že někdo není schopen projevit svou vůli a samostatně jednat, tak že je povinen to prokázat, není dle názoru soudu přijatelné.

Aby měl správní orgán dostatečně zjištěný skutkový stav týkající se způsobilosti k právním úkonům žalobce k podání žádosti, pak by se měl správní orgán zajímat, zda cizinec i přes věk, kterého dosahuje, je znalý českého jazyka, jak dlouho pobýval na zdejším území a zda je schopen se samostatně rozhodovat v procesních otázkách. Tato otázka tedy byla jaksí rozhodnuta předběžně a jednoznačně, že dosažený věk zakládá způsobilost k právním úkonům žalobce k podání takovéto žádosti.

Soud k tomuto uvádí, že jestliže lze předpokládat, že někdo není schopen projevit svou vůli a samostatně jednat, nutně by pro něj muselo být o to těžší prokázat svou neschopnost samostatně projevovat svou vůli a samostatně jednat. Z tohoto důvodu přechází důkazní břemeno na správní orgán. Samozřejmě, že správní orgán může na základě listin, popřípadě výslechu účastníka řízení, uvážít, že by se eventuálně mohlo důkazní břemeno vrátit zpátky k žalobci, ale jestliže taková situace nastane, je důkazní břemeno o tom, zda cizinec je schopen nebo není schopen projevit svou vůli nebo samostatně jednat, na něm.

V této souvislosti lze odkázat např. na nálezn III. US 188/04 ze dne 29. 9. 2004, v němž Ústavní soud mimo jiné uvedl: „*Pokud správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinnosti ze strany občanů a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dochází k porušení čl. 36 Listiny. Neobstojí v této souvislosti ani námitka porušení ústavního principu rovnosti účastníků řízení, protože požadavek neakceptovatelnosti přepjatého formalismu se vztahuje stejnou měrou na každého z účastníků.*“

VI.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a jelikož daná věc není řešitelná toliko odvolací instancí, proto soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), a současně soud vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 19. 4. 2017. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 19. dubna 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková